

цією й інтерпретацією, за порадою та вірадою, за критичною думкою і життєвою мудрістю. Секрет також у тому, що часопис мав десятки ідейних і жертвенних редакторів, дописувачів, технічного персоналу, представників і кольпортерів. **Та найважливіше полягало в тому, що за часописом стояв ідейний рух — Українська Революційно-Демократична Партія і що на чолі її стояла така відважна людина, як І. П. Багрянний.** . (Підкреслення «ТТ!») Довге існування «УВ» — свідомство ідейної непроминальності й УРДП, і газети. Звідси сам собою напрашується висновок — існування і скріплення «УВ» залежить від скріплення та росту УРДП і зближених з нею організацій, як Український Демократичний Рух, ОДУМ, ДОБРУС тощо, — тобто всіх тих, від кого можна і треба сподіватися допомоги та співчуття, бо й їхній власний ріст залежить від росту спільної передової трибуни — «Українських вістей»...

«УВ» потрібні на американсько-канадському терені, щоб (1) і далі викристалізувати ідеї й завдання нашого революційно-демократичного руху; (2) допомагати з розбудові й праці Українського Демократичного Руху — передового загону в допомозі революційно-визвольному й дисидентському рухові в Україні; (3) стимулювати працю молодечих організацій, а ОДУМу зокрема; (4) культивувати добросусідські взаємини з нашими сусідами, національними меншинами в Україні й усіма народами світу, що визнають наше право на державну незалежність; (5) щоб шукати зокрема співпраці з такими російськими діячами, що признають нам право державної незалежності; (6) щоб стимулювати участь **східньо-української** еміграції в науковій, освітній, мистецькій, економічній і громадсько-політичній діяльності... Це здорове і творче прагнення до необхідного національного балансу в розвитку всього українського народу і його мови.

Підсумовуючи, скажемо, що перед редакторами, дописувачами, читачами і відповідальною за «УВ» Революційно-Демократичною Партією та співдружними з нею організаціями стоять важливі програмові, організаційні й фінансові завдання у зв'язку з перенесенням «УВ» до США. В умовах, коли прапор боротьби за Україну підняли відважні борці на Батьківщині, існування нашої трибуни особливо потрібне, бо ж кому, як не нашому часописові, що відважно проголошував ідеї І.

Багряного про кадри, ставати на захист тих революційно-самостійницьких кадрів, що борються в Україні й поза її межами...”

П'ятнадцять років без Багряного

Останнє число «УВ» в Новому Ульмі (Західня Німеччина) вийшло з датою 18. червня 1978 р. Перше число «Українських вістей» в Детройті (США) появилось з чергою 21-22 (2316-2317) і датоване 30. серпня 1978 р. Це сталося при сповненні 15-х років, як ми працюємо без Багряного послідовно з його політично-ідеологічної спадщини. Тому починаючи від ч. 21-22 «УВ» вже в Детройті, про життя і творчість та політичну діяльність І. П. Багряного в числі за числом газети поміщено статті таких авторів:

Ю. Лаврінєнка (Дивнича) — «Іван Багрянний — політичний діяч і письменник» (скорочений передрук із «Листів до приятелів»), Г. Костюка — «Звеличник відважних і чесних» (із збірника «Слово»), О. Шевченка — «І. Багрянний» (виголошено на ОДУМівському панелі), П. Шинкаря — «15 років без І. Багряного» (виголошено перед ширшим громадянством у Філядельфії), О. Тарнавського — «Для нас, письменників, він живе».

Початок видавання «УВ» в Детройті позначений також регулярним поміщуванням заклику Фундації ім. І. Багряного передплачувати збірник увічнення великої творчої праці Григорія Т. Китастого. Декілька поезій Івана Павловича Багряного Китастих поклав на ноти.

Ось хоч би на початку цього року в Канаді появилася восьма платівка українського баритона Михайла Мінського. Ця платівка Мінського носить назву «І ти воскреснеш, Україно!» та присвячена 60-літтю Великої Української Національної Революції під проводом Симона В. Петлюри. На цю платівку наспівано такі дві композиції Г. Китастого: «Марш української молоді» на слова І. Багряного й «Карпатські січовики» на слова Яра Славутича (на початку цього року відзначено його 60-ліття з дня народження).

Нижче містимо «Марш української молоді», щоб його поновити в нашій пам'яті:

МАРШ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Ми об'їхали землю навколо,
Пропливли океани й моря,

Та тебе не зрікались ніколи,
Україно, ясна, як зоря.
Ми народжені в бурях і громах,
Виростали в стражданнях і млі.
Гартувалися наші когорти
На усіх перехрестях землі.

Буде бій! Чуєш грім! Ми прийдемо, матері.
Ми пройдем через гори й моря,
Ми в боях віддамо все за тебе,
Україно, ясна як зоря!

Ми як прапор любови й надії
Батьківщину в серцях пронесли,
Виростали незламні і горді
Ми навек твої вірні сини
Не злякають нас кулі і грози
Нас не спинить ніщо і ніде.
Хай тремтять чорні сили ворожі —
Молода Україна гряде!

Буде бій! Чуєш грім! Ми прийдемо, матері.
Ми пройдем через гори й моря,
Ми в боях віддамо все за тебе,
Україно, ясна як зоря!

* * *

Крайові Комітети УРДП

Про Дев'ятнадцяту Крайову Конференцію УРДП у Великобританії подано в «Так тримати!» ч. 4 за квітень 1978 р. Але на той час, на час випуску бюлетеню ми не мали змоги подати повний склад новообраного Крайового Комітету УРДП у Великобританії.

Згідно «Обіжного листа до членів УРДП в Англії, ч. 1 - 19, від Голови КК» з 14. грудня 1977 р., склад Крайового Комітету такий: С. М. Маренко — голова, І. І. Довгоп'ят — організаційні справи, С. Р. Телевний — пропагандивні й інформаційні, І. І. Пізюра — зовнішні зв'язки, В. Г. Русин — каса й фінансові справи, І. Барта та І. Слюсарчук — зі спеціальними дорученнями.

У склад Контрольної Комісії УРДП в Англії обрано: Д. Рибалку — голова, а Г. Булата й А. Борисенка — в члени.

Двадцять третя Крайова Конференція УРДП в Канаді відбулася 17. червня 1978 р. (скликалося її спершу на 1-е квітня, як подавалося в бюлетені ч. 4, але пізніше перенесено дату відбуття Конференції).

Крайовий Комітет УРДП в Канаді обраний у такому складі: Г. К. Мороз — голова, М. Н. Підлісний — організаційний референт, М. І. Валер — референт зовнішніх зв'язків, П. Глушаниця — фінансів; М. Марченко, М. Тищенко, І. Гарбуз, П. М. Макогон — члени.

Контрольна Комісія УРДП в Канаді — в такому складі: В. Літвінов — голова, А. Г. Гурський і В. Яковиченко — члени.

На поширеному засіданні Секретаріату ЦК УРДП 2. вересня 1978 р. в оселі ОДУМу «Україна» (недалеко від канадійського Лондону) Голова УРДП д-р М. Г. Воскобійник подав переконливі аргументи, щоб **Восьмий З'їзд УРДП** відбувся восени 1979 р. (в США це є День Подяки). Учасникам поширеного засідання залежить на успішному відбутті VIII З'їзду УРДП і вони прийняли аргументації свого Голови та схвалили висунуту ним дату скликання З'їзду — 24.-25. листопада 1979 р. в Детройті. Таким чином подана раніше дата відбуття Восьмого З'їзду УРДП, тобто призначався на кінець травня 1979 р. (див. бюлетені ч. 4 «Крайові Комітети УРДП» та ч. 5 «Витяг з протоколу Пленуму УРДП»), відпадає.

На Сьомому З'їзді УРДП, який відбувся 25. травня 1975 р., обрано Центральний Комітет у такому складі:

Василь Іванович ГРИШКО — **Почесний Голова УРДП** (США), Михайло Григорович Воскобійник (США), Олексій Григорович Коновал (США), Федір Гаєнко (Німеччина), Анатолій Лисий (США), Андрій Бондаренко (Англія), Віталій Бендер (Англія), Петро Дубок (Англія), Семен Телевний (Англія), Федір Ревенко (США), Василь Пономаренко (США), Вікентій Літвінов (Канада), Мар'ян Дальний (Канада), Віктор Кошарний (Канада), Марко Козинець (Німеччина), Антін Гурський (Канада), Дмитро Кислиця (США), Леонід Чудовський (США), Анатолій Гудзовський (США), Яків Гвоздецький (Австралія), Пилип Бойко (Австралія), Федір Лубенський (Австралія), Павло Чуприна (Бельгія), Анатолій Каменів (Німеччина), Сергій Маренко (Англія).

Кандидати в ЦК УРДП: Павло Коновал (США), Іван

Пізюра (Англія), Сергій Криволап (Австралія), Олександр Воскобійник (США), Микола Валер (Канада).

З'їзд обрав **Контрольну Комісію УРДП**: Василь Кокогор — голова (США), Микола Співак — заступник голови (Канада), Данило Завертайло — секретар (США), Іван Довгоп'ят (Англія) і Микола Марченко (Канада) — члени; Володимир Слонь (Німеччина) та Дмитро Грушецький (США) — кандидати.

Партійний суд: Петро Михайлович Шинкар (США) — голова; Федір Гайовий (США), Олександр Васильченко (Німеччина), Григорій Дворцовий (Австралія) та Сергій Кулик (США) — члени; а кандидати — Микола Андре (США) та Георгій Атос (Німеччина).

Відразу після З'їзду члени ЦК на своєму Пленумі сформували **Секретаріат ЦК УРДП**: М. Г. Воскобійник — Голова УРДП (обраний делегатами З'їзду), О. Коновал — Генеральний Секретар ЦК УРДП, Ф. Гаєнко — заступник голови й секретар зовнішніх зв'язків, В. Бендер — заступник голови й секретар ідеологічно-пропагандивної та пресово-інформаційної праці, А. Лисий — секретар молоді й кадрів, А. Гурський — секретар фінансових справ, В. Літвінов — секретар організаційних справ, Л. Чудовський — секретар внутрішньо-громадського сектора, Ф. Ревенко — керівник канцелярії Секретаріату ЦК УРДП.

— о о о —

ПОСТАНОВА ЩОДО БЮЛЕТЕНЮ

2. вересня 1978 р. в ОДУМівській оселі «Україна» біля Лондону (Канада) відбулося поширене засідання Секретаріату ЦК УРДП. У протоколі цього засідання зазначено:

„Бюлетень Крайового Комітету УРДП в Німеччині й Австрії «Так тримати!» має бути інформаційним бюлетенем ЦК УРДП для внутрішнього вжитку. Також розпочати видавати партійний орган «Наші позиції». Редактором бюлетеню «Так тримати!» призначається Анд. Глінін. Йому ж доручається і друкування цього інформаційного органу УРДП. За постачання матеріалів до бюлетеню і розповсюдження його відповідають Крайові Комітети УРДП.»

Окремим листом Генеральний Секретар ЦК УРДП інж. О. Коновал пояснив, на якій підставі винесено вищенаведену постанову Секретаріатом:

„На прохання голови Крайового Комітету УРДП в

Англії С. Маренка та інших осіб у нас на засіданні була мова, щоб нам мати бюлетень ЦК УРДП, який би інформував усе членство УРДП про життя партії. Пропонувалося Ваш бюлетень «Так тримати!» зробити бюлетенем ЦК УРДП. З такою пропозицією всі присутні погодилися, якщо нічого проти не матиме Крайовий Комітет УРДП в Німеччині й Австрії. Бюлетень мав би подавати інформації, які може і не надаються подавати в газеті «УВ» чи журналі «Наші позиції» для ширшого кола читачів. Бюлетень мав би бути лише для членів УРДП, її прихильників і симпатиків.»

Усі члени Крайового Комітету УРДП в Німеччині й Австрії (опитані кореспонденційним шляхом і усно) погодилися з постановою Секретаріату ЦК УРДП, тобто їхній бюлетень від ч. 6 стає інформаційним органом ЦК УРДП.

За бюлетень, який висилається членам і прихильникам та симпатикам УРДП в Австрії, Голляндії, Данії, Німеччині, Норвегії, Франції, Швейцарії, Швеції — й далі треба розраховуватись через Крайовий Комітет УРДП в Німеччині тобто на адресу організаційно-фінансового референта його В. Слоня (див. адресу на 16-й стор цього бюлетеню). В інших країнах Крайові Комітети УРДП повинні постаратися подати адреси, кому і скільки висилати бюлетенів і розповсюджувачі «Так тримати!» будуть розраховуватися зі своїми Крайовими Організаціями УРДП.

РОЗВ'ЯЗАННЯ КОМІСІЇ ПЕРЕНЕСЕННЯ «УВ»

На Пленумі ЦК УРДП 8. квітня 1978 р було схвалено перенести видавання газети «Українські вісті» з Нового Ульму (Західня Німеччина) до Детройту в США (див. бюлетень ч. 5 за серпень ц. р). Для плянового й успішного та якнайскоршого перенесення «УВ» до США, Пленум призначив Комісію, в склад якої було введено: Ф. Гаєнка, А. Каменіва, В. Слоня й А. Глініна.

З першого жовтня 1978 р. Комісія для перенесення «УВ» в Новому Ульмі припинила свою діяльність. На той час Видавнича Спілка «УВ» в Новому Ульмі судом реєстрації фірм у Німеччині розв'язана; найголовнішу роботу перенесення майна В-ва члени Комісії виконали.

Члени Комісії висловили вдячність Секретаріатові

ЦК і Крайовим Комітетам УРДП, а зокрема Голові УРДП д-рові М. Воскобійникові та Генеральному Секретареві ЦК УРДП інж. Ю. Коновалові за всебічну підтримку в праці членів Комісії, вчасні та ділові вказівки і розпорядження по лінії перенесення «УВ»

***

Москва проти нас напомацки

Леонід Лиман у «Нотатнику», дуже вдало описуючи «Емігрантщину», подає там же й таке:

„На підставі багаторічних спостережень можна переконатись, що ні Москва, ні Київ не роблять якихось спеціальних зусиль для розкладової «праці» серед закордонних українців. Навіть ті організації, які покликані досліджувати діяльність еміграційних груп, не мають ясного уявлення про специфіку, внутрішній світ «буржуазних націоналістів».”

Автор статті «Емігрантщина» (подана в двох числах «Нотатника») наведене вище обґрунтовує переконливими прикладами. І дійсно, Москва чи її емісари в Києві діють проти українських емігрантів напомацки. Ось хоча б такі додаткові приклади, яких у «Нотатнику» не згадувалося.

Москва веде непереривну кампанію проти радіостанції «Свобода». Але по всьому видно, що переконливих аргументів їй бракує. Бо в додатку до московської газети «Ізвестія» тижневику «Неделя» з 18. квітня 1977 р. писалося: «Еще в 1959 году ОУН откомандировала на радио „Свобода” Юрия Семенко...» А 5. травня 1977 р. вже самі «Ізвестія» розписували про того ж самого Семенка. За московськими пресовими органами й «Всесвіт» у Києві (в-во «Радянський письменник») повторює ту ж саму мішанину. В числі 6 (594) за 1973 рік «Всесвіту» пишеться:

«В апараті радіостанції „Свобода” служать голово-різи організації українських націоналістів (ОУН), наприклад, Юрій Семенко, який з перших днів окупації України перейшов на службу до гітлерівців... Під псевдонімом Віктора Гринька виступає Василь Гришко — почесний голова одного з буржуазно-націоналістичних угруповань, що теж служив гітлерівцям... Ще задовго до другої світової війни був агентом німецької розвідки Зенон Пеленський, який брав особисту

участь у підготовці терористичних акцій, що мали спровокувати міждержавні конфлікти...»

Як бачите, глек Гітлер-Сталін розбив Пеленський, і таким чином спровокував гітлерівсько-советську війну. Одним словом, — блискучо відокремив Гітлера від Сталіна.

А взагалі, поналяпувано щось такого! Де Крим, де Рим... Напомацки.

Вибори до Європейського Парляменту

Багато українців набули громадянства західних демократичних держав. Вони, як горожани країн-членів Європейської Спільноти, перший раз в історії Європи будуть вибирати європейсько. Безпосередні вибори послів до Європейського Парляменту відбудуться 10. червня 1979 р. в дев'ятох країнах Європейської Спільноти. 181 мільйон виборців виберуть 410 послів до Європейського Парляменту за такою квотою: Бельгія 24 посла, Великобританія 81 посол, Голляндія 25 послів, Данія 16 послів, Ірляндія 15 послів, Італія 81 посол. Люксембург 6 послів, Федеральна Республіка Німеччини 81 посол і Франція 81 посол.

Розпочинається доба, в якій громадяни Європейської Спільноти сами будуть розв'язувати свої проблеми. Ті проблеми полягають у першу чергу в тому, щоб: забезпечити мир, здобувати-творити і забезпечувати місця праці, покращувати соціальні умови життя в Європі. Європейський Парлямент є парламентом Європейської Спільноти. А тому він зобов'язаний: допомогати Європейській Спільноті розв'язувати проблеми, захищати інтереси європейських громадян, демократично контролювати політику Європейської Спільноти, підготувати Спільноту до федеральної держави.

У цей час Європейський Парлямент складається із 198 послів, яких умандатовано від національних парламентів країн Європейської Спільноти. Отже 10. червня 1979 р. виберуть 410 послів безпосередньо до Європейського Парляменту й вони будуть подавати поради та пропозиції комісії, яка в свою чергу свої висновки передаватиме раді міністрів. Комісія складатиметься із 13-х незалежних членів, яких призначатимуть у склад комісії спільно уряди країн Європейської Спільноти.

Європейська Рада складається з голів держав та урядів дев'ятох країн-членів Європейської Спільноти. Європейська Рада визначатиме напрямок політики Спільноти.

Рада міністрів складається із міністрів закордонних справ, або міністрів фахівців. Вони вирішуватимуть, що треба буде робити в Європейській Спільноті.

Європейська судова палата (трибунал) складається з 9-х суддів, які походять із різних країн-членів Європейської Спільноти. Вони розглядатимуть спірні справи і порушення законів чи правил Спільноти.

З в и д а н ь

370-й відділ «Емнесті Інтернейшнл» у Німеччині видав німецькою мовою «Есеї Євгена Сверстюка». Цей відділ «Емнесті Інтернейшнл» опікується Є. Сверстюком від 1972 року.

40-сторінкову книжечку видано під редакцією Сусанни Курман-Лупіц (зі Штутгарту), а видавництво Графік Леттерсет (з Ехтердінгену) видрукувало її безкоштовно на гарному папері гарним шрифтом.

Праці Є. Сверстюка, які увійшли в це німецьке видання, переклала на німецьку мову д-р Анна-Галія Горбач. Пані Горбач відома членству УРДП і читачам «УВ» своїми перекладами з української на німецьку мову: Коцюбинського М. «Фата моргана» і «Тіні забутих предків», оповідань різних українських письменників під спільною назвою збірки «Блакитний листопад», П. Куліша і А. Чайківського, або разом із дочкою Катериною переклала поезії іншого дисидента — Ігоря Калинця під заголовком «Баянсь мовчанки».

«Есеї Євгена Сверстюка» відкриваються віршованим листом цього українського літературознавця, критика і публіциста з табору 834 А II. Потім іде «Передмова», «Про Іванову молодість», «До дня жінки», уривок із «Моеї зустрічі з Євгеном Сверстюком». Закінчується книжечка викладом завдань і прагнень «Емнесті Інтернейшнл».

Між іншим, в «УВ» ч. 19-20 (2314-2315) поміщено невелику статтейку з багатим переконли-

вим матеріалом «Видання українських інакодумців німецькою мовою». До того додамо, що 205 відділ «Емнесті Інтернейшнл» у Доссельдорфі опікується вчителем Олексієм Тихим, членом Української групи сприяння виконанню Гельсінських угод, який зараз перебуває в російсько-комуністичному ув'язненні. Цей відділ «Емнесті Інтернейшнл» у 1977 р. влаштував пресконференцію Леоніда І. Плюща.

*

Стаття Голови УРДП д-ра Михайла Г. Воскобійника «Пріоритети, труднощі й перспективи консолідаційної позиції УРДП» появилася спершу в «УВ» чч. 31-32 (2274-2275) і 33-34 (2276-2277) за 1977 р. Цю солідну статтю нашого Голови «З приводу інфляції престижу українського політичного сектора та питання боротьби з нею» видано у Видавництві «УВ» окремою 24-сторінковою брошурою.

При цьому пригадаємо, що з ініціативи Миколи Шаблія (США) створено Фундацію ім. Івана П. Багряного. У липні 1975 р. видано заклик у цій справі від імені ЦК УРДП. Найбільше праці в той заклик уклав також М. Г. Воскобійник і спершу його псмщено в «УВ», а потім видано окремою 8-сторінковою летючкою (додано портрет І. П. Багряного): «УРДП була з Вами, коли Ви її потребували, будте і Ви з нею, коли вона потребує Вас!».

Про брошуру М. Воскобійника «Пріоритети, труднощі й перспективи...» згадав орган АУА «Наш голос» в ч. 11 за листопад 1977 р.

*

Європейське Представництво ЗУАДКу випустило бюлетень за грудень 1977 року 16-сторінковий бюлетень відкривається інформацією директора М. Рудка «30-ліття Європейського Представництва ЗУАДКу». В слід за цим вступом подається матеріал про „Фонд «Леоніда Плюща»”.

Директор М. Рудко зібрав багатий матеріал для пояснення мети цього Фонду. Початком служать уривки із «Заклику» Екзекутиви ЗУАДКу у Філядельфії. Для докладнішої інфор-

мації про діяльність Л. І. Плюща директор М. Рудко подає витяги з української еміграційної преси, яка прихильно поставилася до праці Л. Плюща, й також про бойкот та негативне ставлення до виступів Л. Плюща з боку чужих і своїх тоталітаристів.

З «Українських вістей» за 12. червня 1977 р. в бюлетені ЗУАДКУ подано інформації про виступ Л. Плюща на конференції британських профспілок у Лондоні. Також узято з «УВ» передрук з «Нової зорі». Це опис зустрічі католицького священика о. Я. Свищука з Плющем у Чикаго. Далі наводяться інформації про Л. Плюща з: «Сучасности», «Свободи», «Українського слова» (Париж), «Вісника» УГПЦ, «Канадійського фермера», «Культури» (польський журнал), французького часопису «Ле Монд». Особливо вразливе те наведене М. Рудком, як виступили проти Л. Плюща стецьківці в Канаді (див. «Вісник» із 15. жовтня 1977 р.) та російські імперіялісти в «Континенті» ч. 11 і «Русской мислі». Тобто вийшов альянс — стецьківців і ворожих до нас росіян.

М. Рудко зазначає: «Це тільки малесенька частина голосів, переважно української преси. Про голоси міжнародної преси було б дуже цікаво написати тим більше, що вони дуже численні, може численніші, ніж голоси про Солженіцина. . .»

Разом із вищезгаданим бюлетенем цикльости-лево видані списки жертводавців на допомогу родині Плющів. У тих списках багато прізвищ членів УРДП. На жаль, щодо нашої Крайової Організації допущені помилки. Але ті помилки постали в переставленнях, а не в сумах внесків нашого членства у Фонд Л. Плюща.

*

У 1972 р. виданий 116-сторінковий збірник «На громадській ниві (До 25-ліття ЦПУЕН)». Нам же цей збірник потрапив до рук випадково допіру тепер. Збірник Видавництво «Ціцера» на Цеппелін вулиці в Мюнхені видало гарно.

Відомо, що в праці спершу ЦПУЕ, а пізніше ЦПУЕН активну участь брали й діячі Україн-

ського Революційно-Демократичного Руху, не говорячи тут про масову роботу членства УРДП. У збірнику згадується часопис «Українські вісті», наше Видавництво під цією назвою.

Укладачі збірника не могли оминати згадки і про розбиття в українському громадському житті, мовляв: «Опозиція в ЦПУЕ була віддзеркаленням тих політичних спорів, що тоді панували між новоорганізованою УНРадою та прихильниками ЗЧ ОУН і гетьманців» (Стор. 34). Тому 1949 р. постав Союз Українців Німеччини, як протиставлення ЦПУЕ. Та 1951 р. те розбиття усунене злиттям обох організацій під сучасною назвою — ЦПУЕН.

На II-му з'їзді (1947 р.) ЦПУЕ від нашого Руху в управу був обраний Микола О. Степаненко як керівник відділу праці й господарства. Потім постала перерва. Допіру в 1951 р. в управу ЦПУЕН увійшов дипл. інж. І. І. Лихвий. Його обирали ще в Головну управу ЦПУЕН також у 1953 та 1956 роках. У 1964 р. І. Лихвий увійшов у склад Головної Ради ЦПУЕН.

Федора Петровича Пігідо в 1951 р. обрано в склад Контрольної комісії ЦПУЕН.

Гаєнко Ф. С. і Собчинський О. М. у 1953 р. ввійшли в склад Головної Ради ЦПУЕН. У 1961 р. Олексія Михайловича Собчинського обрано до Громадського суду ЦПУЕН.

У 1956 р. в склад Головної Ради ЦПУЕН було обрано Андрія Ромашка, а в 1961 і 1964 рр. його обирали до Контрольної комісії Центрального Представництва.

У склад Головної Ради ЦПУЕН 1961 р. було обрано В. Міняйла, а в Головну управу Центрального Представництва обрали тоді нашого теперішнього Голову КК УРДП Івана В. Корнійчука; а в 1964 р. І. Корнійчука знову переобрали в склад Головної управи ЦПУЕН.

Ми не подаємо тепер даних скільки членів і прихильників УРДП входило в управи Обласних і Місцевих Представництв.

Від 1968 р. більше ніхто не входить у керівні органи ЦПУЕН від нашого Революційно-Демократичного Руху. З того часу ЦПУЕН є «влас-

ністю» ОУНівців — «бандерівців» і «мельниківців». Для показового «соборництва» на керівні пости ЦПУЕН наставлено пару підставних осіб, яких ані громадські організації, ані політичні середовища не підтримують. Але дотації від західнонімецького уряду (так само й лівого) одержують для всього українства в Федеральній Республіці Німеччини. Жодної ж роботи не провадиться, за винятком видавання час від часу 4-сторінкового цикльостилевого бюлетеню, бідного мовно, стилістично й змістом.

Вгляд у пізніший час діяльності людей під шильдом ЦПУЕН є надія мати, бо редакція збірника запевняє, що «На громадській ниві» це «лише причинок до майбутньої історії ЦПУЕН».

*

Перші відомості для нас про «дослідницьку працю проф. д-ра» Олега О. Підгайного „До поняття «революції» у програмі лівого відламу УРДП” подав Ф. Гаєнко в «УВ» ч. 3-4 (2298-2299) за 5. лютого 1978 р. у статті «Тенденційність, замість державницького підходу». Гаєнко у своїй статті Олегову писанину списав на «Можливо, що це в нього через слабу поінформованість...», бо «Коли б О. Підгайний справді захотів вивчити ті проблеми, про які він пише у своїй статті, то він неминуче мусів би прийти до висновку, що Програма УРДП, прийнята VI-м З'їздом УРДП в 1970 р., — це найсерйозніша спроба в українській еміграційній політичній літературі накреслити шлях здобуття Україною своєї державности в існуючих умовах».

Цю «наукову працю професора» Олега оприлюднила УНДСівська «Мета» за листопад 1977 р. і стецьківська преса. Наприклад, з «Вісника ООЧСУ» ч. 1/1978 р. «Шлях перемоги» передрукував у числах за 26. березня і 2. квітня 1978 р. Отже «стецьківці» вагалися поміщувати «дослідження домекратів з „Мети”» про нашу УРДП.

Подібні напади на УРДП були й раніше. Пригадаймо брошуру І. П. Багряного «Фарватер п'ятої колони». У 1949 р. комуністичні газети «Українські щоденні вісті» в США й «Україн-

ське життя» в Канаді провадили шалені напади на «Наші позиції» УРДП, а особливо на статтю І. Багряного «2 x 2 = 4». В той же саме час бандерівські «Час» та «Сурма» робили такі ж самі напади на УРДП, а зокрема на Багряного, що й комуністична преса. Багрянний і назвав все те фарватером п'ятої колони. До фарватеру п'ятої колони тепер додалися ще «Мета» УНДСу й Олег Підгайний.

Чулою критичною аналізю пасквілю Олега зареагував Іван В. Гривас під назвою «Політичне шарлатанство „фіктивників” та справжній зміст Програми УРДП». Це аналітичне дослідження І. Гриваса поміщено в «УВ» чч. 13-14 (2308-2309), 15-16 (2310-2311) і 17-18 (2312-2313) за 1978 рік. Потім увесь той набір документальної праці зброшуровано.

37-сторінкова брошура І. Гриваса «Політичне шарлатанство „фіктивників” та справжній зміст Програми УРДП» вийшла з друкарні В-ва «УВ» в Новому Ульмі (Західня Німеччина). На перший погляд — це полемічний памфлет І. Гриваса. В дійсності ж це солідна праця з приводу Програми УРДП. Якщо, припустім, для пересічної публіки Програма є «надто сухим» матеріалом, то Автор брошури розжовує ту «сухість» і допомагає пересічним читачам самим розжовувати та робити висновки — в чому саме і де саме полягає дезінформаційна провокація підставних «професорів». Іван В. Гривас у 11-х розділах брошури дав широкому читачеві далекоюсяжний викривальний довготривалий документ УРДП.

***

ПРИВІТАННЯ

Віктор Андрійович ГЕРАСИМЕНКО був і є одним із найактивніших організаторів громадсько-політичного життя українців у Голляндії. Він був довголітнім Уповноваженим В-ва «УВ» на Голляндію, членом ЦК УРДП, деякий час членом УНРади від Фракції УРДП... Заслуги Віктора Андрійовича перед українським суспільством, а перед нашим Революційно-Демократичним Рухом зокрема — великі. Бажаємо Вікторові Андрійовичу з приводу Його 70-річчя з дня народження

(14. листопада) міцних сил для дальшої Його жертвенної праці й успіхів для добра українського народу.

60-річчя з дня народження Голови УРДП д-ра Михайла Григоровича ВОСКОБІЙНИКА сповнилося 21. листопада 1978 р. Бажаємо Михайлові Григоровичу міцних сил і здоров'я для дальшої Його громадсько-політичної діяльності з дальшою успішною працею для добра родини й українського суспільства.

СПІВЧУТТЯ

14. вересня 1978 р. відійшла у Вічність св. п. пані-матка Євгенія Дублянська Висловлюємо наше глибоке співчуття Голові Вищого Церковного Управління УА-ПЦ у Західній Європі, редакторів журналу «Рідна Церква», опікунові української православно-демократичної (в тому числі й ОДУМівської) молоді о. протопресв. Анатолієві ДУБЛЯНСЬКОМУ та всім їхнім рідним. **Крайовий Комітет УРДП на Німеччину й Австрію**

— о о о —

ПОЛІТИЧНИЙ ГУМОР

З ПОЛЬЩІ

Кожна друкована річ у Польській Народній Республіці мусить бути позначена печаткою «КТ» (контроль технічний). Турист, оглядаючи портрети комуністичних вождів, запитує, що ті літери означають?

— То залежить... Під портретом Маркса вони означають: комуніст-теоретик; під Сталіном — комуніст-тиран; під Гомулкою — комуніст-туман; а під Герекком — комуніст-турист.

— Що в Польщі вважається звичайним нетактом?

— Комуś побажати: Смачного!

(З польського журналу «Культура»)

У СПРАВАХ БЮЛЕТЕНЮ Й «УВ»

Примірник бюлетеню коштує 2.- нм. У справах Крайового Комітету, його бюлетеню і передплат «УВ» на терені Німеччини, Австрії, Швейцарії, Голляндії, Данії, Швеції, Норвегії, Франції писати на адресу:

Herrn W. Slon, Finningerstr. 10, 7910 Neu-Ulm,
West Germany (Allemagne, Deutschland).

Найзручніше пересилати гроші з конта на конто. Тому шліть усі належності з вищеподаних справ на конто в: Stadtparkasse, Konto-Nr. 10 45 731, Krajowyj Komitet (W. Slon), 7910 Neu-Ulm. **Крайовий Комітет**